

TOMÁŠ GALIS
DEI MISERICORDIA ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA
EPISCOPUS ŽILINENSIS

Pastiersky list žilinského biskupa na Veľkonočnú nedeľu 2025

Milovaní bratia a sestry, aj v tomto Svätom roku vám všetkým ako „pútnikom nádeje“ prinášam radostnú zvesť: „Pán naozaj vstal z mŕtvych, aleluja!“

V srdci každého človeka je ukrytá nádej ako túžba a očakávanie niečoho dobrého. Ježiš, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, je srdcom našej viery. A jeho život sa prejavuje v našom živote viery, ktorý sa začína krstom, rozvíja sa v poslušnosti voči Božej milosti, a preto je oživovaný nádejou, vždy obnovovaný a vďaka pôsobeniu Ducha Svätého neochvejný.

Pápež Benedikt XVI. v jednej veľkonočnej homílii povedal, že udalosť vzkriesenia k človekovi prichádza stále, a to skrze vieru a krst. Krst je čosi úplne iné ako akési spoločenské včlenenie sa do Cirkvi. Je to tiež viac ako prosté obmytie, akýsi druh očisty či skrášenia duše. Je to skutočne smrť a vzkriesenie, znovuzrodenie, premena na nový život. Preto krst a obnova krstných sľubov tvorí súčasť veľkonočnej vigílie.

Všetko začalo tak obyčajne. Prvého dňa v týždni prišla Mária Magdaléna zavčas rána ešte za tmy ku hrobu a videla, že kameň je od hrobu odvalený. Po objavení odvaleného náhrobného kameňa oznamuje učeníkom len negatívnu výpoveď: Pán nie je v hrobe (v. 2). Nemá ešte žiadne posolstvo o Ježišovom vzkriesení, pretože je doposiaľ v tme (v. 1). Nato Peter a milovaný učeník sami nachádzajú pruhy plátna a plachtu zloženú zvlášť (v. 5-7). To naznačuje, že nikto neukradol Ježišovo telo, pretože „keby ho niekto vzal, nedal by si tú starosť, aby stiahol plachtu a zložil ju zvlášť“, píše sv. Ján Zlatoústý. Zanechané pruhy plátna, ktoré obmotávali Kristovo telo (Jn 19,40), vyjadrujú, že Kristus bol oslobodený z pút smrti (Ž 18,5nn.20; Ž 116,3-6).

Prázdny hrob sa tak stal posolstvom, prehovoril. Otvorený hrob „otvoril“ myseľ učeníkov predovšetkým pre pochopenie Písma: Kristus musí vstať z mŕtvych. Jeho telo nepodľahlo rozpadu, nezostalo omotané v pohrebných plátnach, symbolizujúcich zväzujúcu moc smrti. Preto milovaný učeník uvidel a uveril, že Ježiš premohol smrť. Každý krok vedie k Ježišovmu tajomstvu bližšie ako krok predchádzajúci. Každý sa približuje k tajomstvu vzkriesenia sám za seba, a predsa nadväzuje na krok toho, kto je pred ním. Také je spoločenstvo Cirkvi.

Lazárovi museli otvoriť hrobku, Kristovi však nie. Lazárovo telo podliehalo rozkladu, Kristovo nie. Lazár bol prebudený Kristovým slovom, Kristus vstal vlastnou mocou. Lazára museli oslobodiť z pút, Krista nie. Smrť a život sa stretli, smrť zasadila najmocnejšiu ranu, ale Kristus sa ubránil zbraňou nesmrteľnosti. Žeby teda prešiel tunelom smrti a vrátil sa späť živý? Nie tak úplne. Učeníci neskôr viackrát skúsili, že tento Kristus nie je ten istý, ktorého poznali predtým. Má inú podobu, prechádza cez zatvorené dvere, nežije ako prv medzi nimi. A predsa sa im ukazuje,

je s nimi. Je to niekto iný, a predsa je to ten istý Kristus Nazaretský, syn Márie, povolaním obyčajný tesár. Obyčajný človek s neobyčajnou smrťou. A neobyčajným životom po smrti. Avšak nebolo to tak už skôr? Nebol azda tento Kristus človekom prekvapení? Ktorý vyvádzal z konceptu? Ktorý konal stále „inak“? A teraz prevrátil úplne všetko naruby: i samotnú ríšu zomrelých. Mŕtvy sa stal živým! Kto to mohol tušiť?

Prečo máme v tejto dobe žiť ako vzkriesení ľudia? Svätý Peter to objasňuje, že zmŕtvychvstaním Ježiša Krista máme živú nádej na dedičstvo, ktoré nepominie, lebo Božia moc nás vierou chráni pre spásu. Radujeme sa, aj keď znášame rozličné skúšky, ktorými sa očisťuje naša viera (porov. 1 Pt 1, 3.5-9).

Byť svedkami nádeje je v dnešnej dobe asi tým najkrajším darom, ktorý môžeme ako veriaci ľudia dať dnešnému svetu. Toto svedectvo dávame spoločne kňazi aj laici. Práve z týchto priateľských vzťahov medzi laikmi a duchovnými pastiermi sa dajú očakávať veľmi mnohé dobrodenia pre Cirkev. Kresťania sú už zo svojej podstaty *spe gaudentes*, teda tí, ktorí sa radujú z nádeje (porov. Rim 12, 12). Napokon radosť je naším najlepším spojencom v tomto diele svedectva. „Dostanete silu a budete mi svedkami“ (Sk 1, 8), povedal Ježiš svojim učeníkom ako posolstvo zmŕtvychvstania.

Druhý vatikánsky koncil hovorí, že „každý laik má byť pred svetom svedkom vzkriesenia a života Pána Ježiša a znamením živého Boha. Všetci spolu a každý podľa svojich možností nech živia svet duchovným ovocím (porov. Gal 5, 22) a nech v ňom šíria ducha, ktorým sú preniknutí chudobní, tichí a mierumilovní, ktorých Pán vyhlásil v evanjeliu za blahoslavených (porov. Mt 5, 3-9). Slovom, podľa sv. Jána Zlatoústeho „čím je duša v tele, tým nech sú kresťania vo svete“ (*Svetlo národov*, 38).

V Božej Matke nachádzame najjasnejší obraz nádeje, ktorá nie je len prázdny optimizmom, ale skutočným darom milosti uprostred životných realít. Preto aj my, v našom poslaní ohlasovať svetu nádej prameniacu z Pánovho vzkriesenia, prosíme o jej mocný príhovor: Matka nádeje a radosti, oroduj za nás!

Drahí moji bratia a sestry, nech nám radosť, že Kristus naozaj vstal z mŕtvych naplní srdcia a nech prenikne naše rodiny, farské i duchovné spoločenstvá. Zo srdca vám všetkým žehnám v mene + Otca i + Syna i + Ducha Svätého.

✠ Tomáš Galis
žilinský biskup